

ת"פ 33463/10/11 - מדינת ישראל נגד אחמד אגבאריה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 33463-10-11 מדינת ישראל נ' אגבאריה
בפני כב' השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אחמד אגבאריה

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם הואשם באיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

על פי כתב האישום, הנאשם שמורחק מהר הבית ניסה להיכנס למתחם. לאחר שנמנעה ממנו הכניסה הוא איים "אני הולך להיות שאהיד" ... וכן "בא לי להתפוצץ במנהרה ולהרוג אותם ושתיפול המנהרה על הראש שלהם".

אקדים ואתייחס לשתי טענות של ב"כ הנאשם בסיכומיו בעל פה:

ב"כ הנאשם בסיכומיו טען שהרקע הכללי לאירוע הוא בכך שנמנע מהנאשם להיכנס למתחם הר הבית והמאשימה לא הוכיחה שהיה צו בית משפט או החלטה של גורם משטרה מוסמך שאסרה על כניסת הנאשם למתחם הר הבית. אין ממש בטענה זו. לכאורה, אין בטענה זו כדי לפטור את הנאשם מאחריות פלילית בעבירת האיומים. אולם, אם ביקש ב"כ הנאשם לטעון שגם אם הנאשם השמיע איומים הוא פטור מאחריות פלילית הואיל והשוטרים פעלו לטענתו ללא סמכות כשמנעו מהנאשם להיכנס למתחם הר הבית, או אז בטענת הגנה עסקינן ונטל הבאת הראיות מוטל על שכם הנאשם ולא על שכם המאשימה. מעבר לנדרש, אציין שבפרוטוקול מעצר הימים מיום האירוע בכתב האישום, נציג המבקשת אמר שהנאשם הורחק ממתחם הר הבית שלושה ימים לפני כן ביציאה מהר הבית (שם שורות 12 - 16) דבר התומך במסקנה מתייחס לכך ששוטרים עצרו אותו כמה ימים לפני כן ביציאה מהר הבית (שם שורות 12 - 16) דבר התומך במסקנה שניתנה החלטה משטרתית למנוע את כניסתו של הנאשם למתחם הר הבית.

כן טען ב"כ הנאשם בסיכומיו שפירוש המילה "שאהיד" הוא "עד" ולכן אין לראות ביטוי זה כאיום. די אם אציין, שבמהלך המשפט לא נטענה כל טענה התומכת בהסבר התמים והלא מאיים לביטוי "שאהיד" המיוחס לנאשם ולא הובאו ראיות

כלשהן התומכות בטענה זו, שהועלתה בפעם הראשונה בסיכומי ב"כ הנאשם. למותר לציין, שהאמרות המיוחסות לנאשם בכתב האישום מהוות איום כמשמעותו בחוק.

ולגופו של עניין:

רס"ר רעוף עליאן (ע"ת 1) הוא העד היחיד ששמע את האיומים. לדבריו, בעת ששמר על הנאשם שהיה מעוכב בנקודת המשטרה של הכותל, הנאשם אמר בערבית "אני רוצה להיות שאהיד של אל אקצה והזמן יוכיח את זה". לאחר מכן, כשליווה את הנאשם מנקודת המשטרה לניידת ברחבת הכותל, בעת שירדו את המדרגות ונעמדו במנהרה הנאשם הסתכל על יהודים חרדים ואמר "בא לי להתפוצץ ולהרוג אותם". הדברים נאמרו בערבית. העד ששפת אמו ערבית, רשם את דברי הנאשם במזכר בתרגום לעברית.

באמרתו במשטרה, ת/1, הנאשם הכחיש שאמר את דברי האיום. בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם והכחיש את העבירה המיוחסת לו. לדבריו "הייתי קורא בקוראן ואולי (השוטר ד.פ.) שמע מהקריאה שלי. אני מלמלתי לעצמי פסוקי קוראן" (ע' 14 לפרוטוקול שורה 28).

לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם ולאחר שעיינתי בחומר הראיות ושקלטיו ולאחר שהזהרתי את עצמי כי בעדות יחידה עסקינן, החלטתי להעדיף את עדותו של השוטר ולהרשיע את הנאשם.

שפת אמו של השוטר היא ערבית ולכן אין חשש שהעד לא היה מסוגל להבין את דברי הנאשם בערבית או להבחין בין דברי איום לבין קריאת פסוקים מהקוראן. השוטר פעל מיד לרשום את הדברים ששמע במזכר. אין ברישום המזכר של דברי הנאשם שנאמרו בערבית בתרגום לעברית, להוות פגם מהותי כשהשוטר מדבר את שתי השפות.

המאשימה הוכיחה שהיה רקע של כעס ותסכול אצל הנאשם שיכול להסביר את השמעת האיומים על ידו. הנאשם הגיע כדי להתפלל על הר הבית. לאחר שהשוטרים מנעו ממנו להיכנס בשער אחד להר הבית הוא עבר משער לשער בניסיון להיכנס להר הבית עד שעוכב.

וכן, מחד גיסא, לא מצאתי בעדותו של השוטר סתירות או פליאות שיש בהן כדי להטיל ספק במהימנות העד. מאידך גיסא, לאחר שמיעת הראיות עולה שהנאשם באמרתו (ת/1) פשוט לא אמר אמת מספר פעמים. למשל, הנאשם טען באמרתו שהוא ניסה להיכנס להר הבית רק משער אחד ואז עוכב (שם שורה 22). בעדותו בבית המשפט אישר הנאשם שהוא אמר לע"ת 1 שמנע ממנו להיכנס דרך השער, שהוא רוצה להיכנס להר הבית משער אחר ואכן הלך וניסה להיכנס דרך שער אחר ועוכב (ע' 13 לפרוטוקול שורות 26 - 30). עדות זו של הנאשם בבית המשפט תומכת בעדותו של ע"ת 1 וסותרת את הדברים שהוא אמר באמרתו. דוגמה נוספת היא שבעת גביית אמרתו טען הנאשם שאינו יודע את שמות השערים השונים להר הבית (שם שורות 18, 28 ו-30). בעדותו בבית המשפט עלה שהוא יודע את שמות השערים ואף הסביר שידע זה יסודו בכך שמזה 5 שנים הוא בא להר הבית לפחות פעם בשבוע (ע' 16 לפרוטוקול שורות 17 - 18).

הנאשם הסביר שאמר דברים לא נכונים בת/1 הואיל ו"בחקירה טבעי שאדם יפחד, טבעי שירגיש פחד" (ע' 16 לפרוטוקול שורה 23). למותר לציין, שנאשם המואשם באיומים בבית המשפט גם "ירגיש פחד".

אשר על כן, החלטתי להעדיף את עדות השוטר והנני מרשיע את הנאשם באיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"א אלול תשע"ד, 16 ספטמבר 2014, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אמיר, הנאשם ובא כחו עו"ד עומייר מריד.